

Категорія справи № 755/3426/25: **Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, національної безпеки та оборони України, зокрема щодо; військового обліку, мобілізаційної підготовки та мобілізації.**

Надіслано судом: **24.04.2025**. Зареєстровано: **25.04.2025**. Забезпечено надання загального доступу: **28.04.2025**.

Дата набрання законної сили: **25.04.2025**

Номер судового провадження: **2-а/755/98/25**

Справа №:755/3426/25

Провадження №: 2-а/755/98/25

Р І Ш Е Н Н Я

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"14" квітня 2025 р. Дніпровський районний суд міста Києва в складі: головуєчого судді - Гаврилової О.В., розглянувши в порядку спрощеного позовного провадження, без виклику сторін, в приміщенні Дніпровського районного суду міста Києва, адміністративну справу за позовом ОСОБА_1 до ІНФОРМАЦІЯ_1 про визнання протиправною та скасування постанови по справі про адміністративне правопорушення, -

В С Т А Н О В И В:

До Дніпровського районного суду міста Києва звернувся ОСОБА_1 через представника - адвоката Поліщук Тетяну Олександрівну з позовною заявою до ІНФОРМАЦІЯ_1 про визнання протиправною та скасування постанови по справі про адміністративне правопорушення.

Відповідно до заявлених позовних вимог, позивач просить суд: визнати протиправною та скасувати постанову № Б/476 від 13 січня 2025 року по справі про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, винесену ІНФОРМАЦІЯ_2 та закрити справу про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП щодо ОСОБА_1 .

Свої позовні вимоги позивач обґрунтовує тим, що 13 січня 2025 року ІНФОРМАЦІЯ_2 винесена постановою № Б/476 за справою про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП про адміністративне правопорушення стосовно позивача. Про оскаржувану постанову позивача було повідомлено листом, який він тримав 20 лютого 2025 року. Позивач вважає, що при винесенні оскаржуваної постанови було порушено вимоги КУпАП, оскільки відсутні докази того, що позивач був належним чином та завчасно повідомлений про час та місце розгляду справи.

Ухвалою Дніпровським районним судом міста Києва від 10 березня 2025 року відкрито провадження у справі та розгляд справи призначено за правилами спрощеного позовного провадження без виклику сторін.

Копію ухвали про відкриття провадження у справі доставлено до електронного кабінету відповідача 19 березня 2025 року, що підтверджується довідкою про доставку електронного документу.

Відповідач своїм правом на надання відзиву на позовну заяву не скористався.

Таким чином, суд дослідивши матеріали справи, оцінивши наявні у справі докази в їх сукупності, доходить наступного.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 5 КАС України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом: визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень.

Згідно із п. 1 ч. 1 ст. 19 КАС України юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у публічно-правових спорах, зокрема: спорах фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів), дій чи бездіяльності, крім випадків, коли для розгляду таких спорів законом встановлено інший порядок судового провадження.

За нормою п. 1 ч. 1 ст. 20 КАС України місцевим загальним судам як адміністративним судам підсудні: адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності.

За приписами статті 242 КАС України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи. Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом.

Як убачається з матеріалів справи, 13 січня 2025 року тимчасово виконуючим обов'язки начальника ІНФОРМАЦІЯ_1 підполковником ОСОБА_2 винесена постанова № Б/476 за справою про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП про адміністративне правопорушення стосовно позивача.

Вказаною постановою встановлено, що ОСОБА_1, будучи належним чином повідомленим про дату, час і місце виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1, не з'явився 14 жовтня 2024 року за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, чим порушив вимоги ст.22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період. Вина особи, що притягується до адміністративної відповідальності підтверджується матеріалами адміністративної справи: інформацією з Єдиного державного реєстру призовників, військовозобов'язаних та резервістів, повісткою за № 283600, довідкою за Ф.20 «про причини повернення» відправлення адресату. Особа, що притягується до адміністративної відповідальності на розгляд справи про адміністративне правопорушення не з'явилась, про день, місце та час розгляду повідомлялась належним чином. Громадянин ОСОБА_1 скоїв адміністративне правопорушення, що передбачене ч.3 ст. 210-1 КУпАП. Накладено на громадянина ОСОБА_1 штраф у сумі 17 000 грн.

Частиною другою статті 77 КАС України передбачено, що в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. Суб'єкт владних повноважень повинен подати суду всі наявні у нього документи та матеріали, які можуть бути використані як докази у справі.

У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Згідно з частиною другою статті 73 КАС України предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 9 КУпАП визначено, що адміністративним правопорушенням (проступком) визнається протиправна, винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність.

За змістом статті 245 КУпАП завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Відповідно до ст. 283 КУпАП, розглянувши справу про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить постанову по справі.

Відповідно до ст. 280 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, чи заподіяно майнову шкоду, чи є підстави для передачі матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації, трудового колективу, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Відповідно до положень КУпАП вищевказані обставини встановлюються на підставі доказів.

Отже, притягнення особи до адміністративної відповідальності можливе лише за наявності події адміністративного правопорушення та вини особи у його вчиненні, яка підтверджена належними доказами.

Стаття 210-1 КУпАП передбачає адміністративну відповідальність за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Так, приписами ч. 3 ст. 210-1 КУпАП передбачено адміністративну відповідальність за вчинення дій, передбачених частиною першою цієї статті, в особливий період.

Приміткою до ст. 210 КУпАП вказано, що положення статей 210, 210-1 цього Кодексу не застосовуються у разі можливості отримання держателем Єдиного державного реєстру призовників, військовозобов'язаних та резервістів персональних даних призовника, військовозобов'язаного, резервіста шляхом електронної інформаційної взаємодії з іншими інформаційно-комунікаційними системами, реєстрами (у тому числі публічними), базами (банками) даних, держателями (розпорядниками, адміністраторами) яких є державні органи.

Вказана норма є бланкетною, при її застосуванні необхідно використовувати законодавчі акти, які визначають правила військового обліку та запровадження в Україні особливого періоду.

За змістом ст. 1 Закону України «Про оборону України», особливий період - період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

Особливий період в Україні розпочався з 17.03.2014, коли було оприлюднено Указ Президента України від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію».

Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб, який в подальшому неодноразово продовжувався та діє до теперішнього часу.

Згідно з Указом Президента України № 65/2022 «Про загальну мобілізацію» від 24.02.2022 у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України та з метою забезпечення оборони держави, підтримання бойової та мобілізаційної готовності Збройних Сил України та інших військових формувань оголошено проведення загальної мобілізації, яка триває по цей час.

Статтею 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» визначено обов'язки громадян щодо мобілізаційної підготовки та мобілізації.

Так, згідно абз. 1 ч. 1 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» громадяни зобов'язані з'являтися за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки у строк та місце, зазначені в повістці (військовозобов'язані, резервісти Служби безпеки України - за викликом Центрального управління або регіонального органу Служби безпеки України, військовозобов'язані, резервісти розвідувальних органів України - за викликом відповідного підрозділу розвідувальних органів України), для взяття на військовий облік військовозобов'язаних чи резервістів, визначення їх призначення на особливий період, направлення для проходження медичного огляду.

Відповідно до ч. 3 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» у разі отримання повістки про виклик до територіального центру комплектування та соціальної підтримки громадянин зобов'язаний з'явитися у зазначені у ній місце та строк. У разі неприбуття громадянин зобов'язаний у найкоротший строк, але не пізніше трьох діб від визначених у повістці дати і часу прибуття до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, повідомити про причини неявки шляхом безпосереднього звернення до зазначеного у повістці територіального центру комплектування та соціальної підтримки або в будь-який інший спосіб з подальшим його прибуттям у строк, що не перевищує сім календарних днів.

Аналіз наведених норм права дає можливість дійти висновку, що склад адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 210-1 КУпАП, складає неявка військовозобов'язаного за викликом без поважних причин до територіального центру комплектування та соціальної підтримки у строк та місце, зазначені в повістці.

Відповідно до ст. 235 КУпАП територіальні центри комплектування та соціальної підтримки розглядають справи про такі адміністративні правопорушення: про порушення призовниками, військовозобов'язаними, резервістами правил військового обліку, про порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію, про зіпсуття військово-облікових документів чи втрату їх з необережності (статті 210, 210-1, 211 (крім правопорушень, вчинених військовозобов'язаними чи резервістами, які перебувають у запасі Служби безпеки України або Служби зовнішньої розвідки України). Від імені територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право керівники територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки.

За правилами ч. 1 ст. 287 КУпАП постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржено особою, щодо якої її винесено.

Стаття 280 КУпАП встановлює обов'язок органу (посадової особи) при розгляді справи про адміністративне правопорушення з'ясувати, чи було вчинено адміністративне правопорушення та чи винна дана особа в його вчиненні.

Відповідно до ч. 2 ст. 33 КУпАП при накладенні стягнення враховуються характер вчиненого правопорушення, особа порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність.

Відповідно до ст. 251 КУпАП доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутності адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновком експерта, речовими доказами,

показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото - і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху, протоколом про вилучення речей і документів, а також іншими документами.

Отже, притягнення особи до адміністративної відповідальності можливе лише за наявності події адміністративного правопорушення та вини особи у його вчиненні, яка підтверджена належними доказами.

Підставою для притягнення позивача до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП стало те, що по виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1 14 жовтня 2024 року не прибув, чим порушив вимоги ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період.

Вказана постанова винесена у відсутність особи, яка притягається до адміністративної відповідальності.

При цьому, докази повідомлення позивача про розгляд справи про адміністративне правопорушення 13 січня 2025 року в матеріалах справи відсутні, а оскаржувану постанову від 13 січня 2025 року позивач отримав 20 лютого 2025 року.

Як вбачається з матеріалів справи, притягнення позивача до відповідальності за оскаржуваною постановою від 13 січня 2025 року відбувалося, у зв'язку з неявкою його до ІНФОРМАЦІЯ_1 14 жовтня 2024 року.

З даного приводу суд зауважує, що копія повістки про виклик позивача до ІНФОРМАЦІЯ_1 на 14 жовтня 2024 року в матеріалах справи відсутня.

Суд також звертає увагу на те, що матеріали справи не містять доказів того, що повістка про необхідність позивачу прибути 14 жовтня 2024 року до ІНФОРМАЦІЯ_1 направлялася йому поштою чи вручалася в інший спосіб, визначений законодавцем.

При цьому, відповідач своїм правом на подання відзиву не скористався, та доказів на спростування тверджень позивача, в тому числі і доказів на підтвердження виклику позивача до ІНФОРМАЦІЯ_1 на 14 жовтня 2024 року, до суду не подав.

Таким чином, суд у сукупності встановленого та викладеного вважає, що в даному випадку відсутня вина позивача у вчиненні правопорушення, за яке його було притягнуто до адміністративної відповідальності відповідно до оскаржуваної постанови, у зв'язку з чим відсутній склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП.

Згідно з приписами ч. 2 ст. 77 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Зазначений обов'язок відповідач не виконав, оскільки ним не доведено правомірності своїх дій, які полягають у притягненні позивача до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП.

Згідно із приписами ст. 286 КАС України за наслідками розгляду справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності місцевий загальний суд як адміністративний має право: 1) залишити рішення суб'єкта владних повноважень без змін, а позовну заяву без задоволення; 2) скасувати рішення суб'єкта владних повноважень і надіслати справу на новий розгляд до компетентного органу (посадової особи); 3) скасувати рішення суб'єкта владних повноважень і закрити справу про адміністративне правопорушення; 4) змінити захід стягнення в межах, передбачених нормативним актом про відповідальність за адміністративне правопорушення, з тим, однак, щоб стягнення не було посилено.

Згідно зі ст. 293 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді скарги на постанову по справі про адміністративне правопорушення перевіряє законність і обґрунтованість винесеної постанови і приймає серед іншого рішення про скасування постанови і закриття справи.

Враховуючи викладене, суд приходять до висновку, що посадовою особою ІНФОРМАЦІЯ_1 при розгляді справи про адміністративне правопорушення, передбачене ч. 3 ст. 210-1 КУпАП не встановлено належними, допустимими та достатніми доказами наявності в діях позивача складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, а тому оскаржувана постанова підлягає скасуванню із закриттям провадження у справі.

Європейський суд з прав людини вказав, що пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди давати обґрунтування своїх рішень, але це не може сприйматись як вимога надавати детальну відповідь на кожен аргумент. Межі цього обов'язку можуть бути різними в залежності від характеру рішення. Крім того, необхідно брати до уваги, між іншим, різноманітність аргументів, які сторона може представити в суд, та відмінності, які існують у державах-учасниках, з огляду на положення законодавства, традиції, юридичні висновки, викладення та формулювання рішень. Таким чином, питання, чи виконав суд свій обов'язок щодо подання обґрунтування, що впливає зі статті 6 Конвенції, може бути визначено тільки у світлі конкретних обставин справи (Проніна проти України, № 63566/00, § 23, ЄСПЛ, від 18 липня 2006 року). Оскаржені судові рішення відповідають критерію обґрунтованості судового рішення.

З урахуванням наведеного позовні вимоги у цій справі підлягають задоволенню повністю.

Відповідно до ч. 1 ст. 139 КАС України, за рахунок бюджетних асигнувань ІНФОРМАЦІЯ_1 на користь позивача підлягає стягненню судовий збір у розмірі 605,60 грн.

Враховуючи наведене та керуючись статтями 2, 5, 6-11, 13-15, 72-79, 90, 139, 241-246, 255, 268-271, 286 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

у х в а л и в:

Позовну заяву ОСОБА_1 (ІНФОРМАЦІЯ_3 , РНОКПП: НОМЕР_1 , місце проживання: АДРЕСА_1) до ІНФОРМАЦІЯ_1 (ЄДРПОУ: НОМЕР_2 , місцезнаходження: АДРЕСА_2) про визнання протиправною та скасування постанови по справі про адміністративне правопорушення - задовольнити.

Скасувати постанову № Б/476 за справою про адміністративне правопорушення від 13 січня 2025 року ІНФОРМАЦІЯ_1 про притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП та накладення штрафу в розмірі 17 000,00 грн та закрити справу про адміністративне правопорушення.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань ІНФОРМАЦІЯ_1 на користь ОСОБА_1 судовий збір у розмірі 605,60 грн.

Апеляційну скаргу на судові рішення може бути подано у десятиденний строк з дня його проголошення до Шостого апеляційного адміністративного суду.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Суддя :

Категорія справи № 755/3247/25: **Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, національної безпеки та оборони України, зокрема щодо; військового обліку, мобілізаційної підготовки та мобілізації.**

Надіслано судом: **08.04.2025**. Зареєстровано: **09.04.2025**. Забезпечено надання загального доступу: **10.04.2025**.

Номер судового провадження: **2-а/755/90/25**

Справа №:755/3247/25

Провадження №: 2-а/755/90/25

Р І Ш Е Н Н Я

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

"08" квітня 2025 р. Дніпровський районний суд м. Києва у складі: головуєчого судді - *Катющенко В.П.*, розглянувши за правилами спрощеного провадження, без виклику сторін, адміністративну справу за позовом ОСОБА_1 до ІНФОРМАЦІЯ_1 про скасування постанови за справою про адміністративне правопорушення, -

В С Т А Н О В И В:

Позивач, ОСОБА_1, звернувся до Дніпровського районного суду м. Києва з позовом, в якому просить суд: скасувати постанову за справою про адміністративне правопорушення за частиною 3 статті 210-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення № Б/1350 від 17.01.2025, винесену начальником ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2 стосовно ОСОБА_1, а справу про адміністративне правопорушення щодо ОСОБА_1 - закрити.

Свої позовні вимоги позивач обґрунтовує тим, що постановою за справою про адміністративне правопорушення за частиною 3 статті 210-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення №Б/1350 від 17.01.2025, винесеною начальником ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2, ОСОБА_1 притягнуто до адміністративної відповідальності за правопорушення, яке полягає в тому, що він будучи належним чином повідомленим про дату, час і місце виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1, не з'явився 17.10.2024 за викликом, чим порушив вимоги ст. 22 ЗУ «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період.

З вказаною постановою він категорично не погоджується, оскільки вона є незаконною та необґрунтованою, а викладені в ній обставини не відповідають дійсності.

Так, конструкція ст. 22 ЗУ «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» передбачає поділ на частини та абзаци, однак в постанові №Б/1350 від 17.01.2025 не вдається можливим встановити, яку саме норму вказаного нормативно-правового акту порушено позивачем. Також позивач зазначає, що не отримував від ІНФОРМАЦІЯ_1 повістки, в якій би було зазначено про необхідність прибути до ТЦК та СП 17.10.2024. 21.07.2024 позивач оновив облікові дані, вказав свою адресу проживання та отримує всю поштову кореспонденцію, яка надходить за цією адресою. Також, позивач має відстрочку від призову на військову службу, що підтверджується відомостями в електронному військово-обліковому документі, а тому неодноразово прибував до ТЦК та СП з метою продовження терміну її дії. Жодної інформації про неотриману повістку та про можливість притягнення до адміністративної відповідальності позивачу повідомлено не було. За вказаних обставин позивач вважає, що в його діях відсутня подія та склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч.3 ст. 210-1 КУпАП.

Також позивач зазначає, що лист від 13.01.2025 з повідомленням про дату та час розгляду справи про притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності був ним отриманий 23.01.2025, тобто вже після винесення оскаржуваної постанови, а тому у відповідача не було жодних даних, що підтверджують належне повідомлення позивача про місце та час розгляду справи.

Ухвалою Дніпровського районного суду м. Києва від 27.02.2025 було відкрито провадження у цій справі, яку призначено до розгляду у спрощеному позовному провадженні без виклику сторін та призначено судові засідання, відповідачу роз'яснено процесуальне право подати відзив на позовну заяву у строк не пізніше дати розгляду справи.

Копію ухвали суду від 27.02.2025 учасники справи отримали 27.02.2025.

Відповідач не скористався своїм правом на подання відзиву на позовну заяву.

Таким чином, суд дослідивши матеріали справи, оцінивши наявні у справі докази в їх сукупності, доходить наступного.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 5 КАС України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом: визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень.

Згідно із п. 1 ч. 1 ст. 19 КАС України юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у публічно-правових спорах, зокрема: спорах фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів), дій чи бездіяльності, крім випадків, коли для розгляду таких спорів законом встановлено інший порядок судового провадження.

За нормою п. 1 ч. 1 ст. 20 КАС України місцевим загальним судам як адміністративним судам підсудні: адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності.

За приписами статті 242 КАС України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи. Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом.

Як убачається з матеріалів справи, 17.01.2025 начальником ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2 винесена постанова № Б/1350 за справою про адміністративне правопорушення за ч.3 ст. 210-1 КУпАП про адміністративне правопорушення відносно ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , задеклароване/ зареєстроване місце проживання перебування): АДРЕСА_1 , місце роботи і посада: РНОКПП НОМЕР_1 .

Вказаною постановою встановлено, що гр. ОСОБА_1 , будучи належним чином повідомленим про дату, час і місце виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1 , не з'явився 17.10.2024 за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, чим порушив вимоги ст.22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період. Вина особи, що притягується до адміністративної відповідальності підтверджується матеріалами адміністративної справи: інформацією з Єдиного державного реєстру призовників, військовозобов'язаних та резервістів, повісткою за №425027, довідкою за Ф.20 «про причини повернення» відправлення адресату. Особа, що притягується до адміністративної відповідальності на розгляд справи про адміністративне правопорушення не з'явилась, про день, місце та час розгляду повідомлялась належним чином.

Громадянин ОСОБА_1 скоїв адміністративне правопорушення, що передбачене ч.3 ст. 210-1 КУпАП.

Накладено на громадянина ОСОБА_1 штраф у сумі 17 000 грн.

Частиною другою статті 77 КАС України передбачено, що в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. Суб'єкт владних повноважень повинен подати суду всі наявні у нього документи та матеріали, які можуть бути використані як докази у справі.

У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Згідно з частиною другою статті 73 КАС України предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Згідно з частиною другою статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 9 Кодексу України про адміністративні правопорушення визначено, що адміністративним правопорушенням (проступком) визнається протиправна, винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність.

За змістом статті 245 КУпАП завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Відповідно до ст. 283 КУпАП, розглянувши справу про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить постанову по справі.

Відповідно до ст. 280 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, чи заподіяно майнову шкоду, чи є підстави для передачі матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації, трудового колективу, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Відповідно до положень КУпАП вищевказані обставини встановлюються на підставі доказів.

Отже, притягнення особи до адміністративної відповідальності можливе лише за наявності події адміністративного правопорушення та вини особи у його вчиненні, яка підтверджена належними доказами.

Стаття 210-1 КУпАП передбачає адміністративну відповідальність за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Так, приписами ч. 3 ст. 210-1 КУпАП передбачено адміністративну відповідальність за вчинення дій, передбачених частиною першою цієї статті, в особливий період.

Приміткою до ст. 210 КУпАП вказано, що положення статей 210, 210-1 цього Кодексу не застосовуються у разі можливості отримання держателем Єдиного державного реєстру призовників, військовозобов'язаних та резервістів персональних даних призовника, військовозобов'язаного, резервіста шляхом електронної інформаційної взаємодії з іншими інформаційно-комунікаційними

системами, реєстрами (у тому числі публічними), базами (банками) даних, держателями (розпорядниками, адміністраторами) яких є державні органи.

Вказана норма є бланкетною, при її застосуванні необхідно використовувати законодавчі акти, які визначають правила військового обліку та запровадження в Україні особливого періоду.

За змістом ст. 1 Закону України «Про оборону України», особливий період - період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

Особливий період в Україні розпочався з 17.03.2014, коли було оприлюднено Указ Президента України від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію».

Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 року строком на 30 діб, який в подальшому неодноразово продовжувався та діє до теперішнього часу.

Згідно з Указом Президента України № 65/2022 «Про загальну мобілізацію» від 24.02.2022 року у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України та з метою забезпечення оборони держави, підтримання бойової та мобілізаційної готовності Збройних Сил України та інших військових формувань оголошено проведення загальної мобілізації, яка триває по цей час.

Статтею 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» визначено обов'язки громадян щодо мобілізаційної підготовки та мобілізації.

Так, згідно абз. 1 ч. 1 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» громадяни зобов'язані з'являтися за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки у строк та місце, зазначені в повістці (військовозобов'язані, резервісти Служби безпеки України - за викликом Центрального управління або регіонального органу Служби безпеки України, військовозобов'язані, резервісти розвідувальних органів України - за викликом відповідного підрозділу розвідувальних органів України), для взяття на військовий облік військовозобов'язаних чи резервістів, визначення їх призначення на особливий період, направлення для проходження медичного огляду.

Відповідно до ч. 3 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» у разі отримання повістки про виклик до територіального центру комплектування та соціальної підтримки громадянин зобов'язаний з'явитися у зазначені у ній місце та строк. У разі неприбуття громадянин зобов'язаний у найкоротший строк, але не пізніше трьох діб від визначених у повістці дати і часу прибуття до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, повідомити про причини неявки шляхом безпосереднього звернення до зазначеного у повістці територіального центру комплектування та соціальної підтримки або в будь-який інший спосіб з подальшим його прибуттям у строк, що не перевищує сім календарних днів.

Аналіз наведених норм права дає можливість дійти висновку, що склад адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 210-1 КУпАП, складає неявка військовозобов'язаного за викликом без поважних причин до територіального центру комплектування та соціальної підтримки у строк та місце, зазначені в повістці.

Відповідно до ст. 235 КУпАП територіальні центри комплектування та соціальної підтримки розглядають справи про такі адміністративні правопорушення: про порушення призовниками, військовозобов'язаними, резервістами правил військового обліку, про порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію, про зіпсуття військово-облікових документів чи втрату їх з необережності (статті 210, 210-1, 211 (крім правопорушень, вчинених військовозобов'язаними чи резервістами, які перебувають у запасі Служби безпеки України або

Служби зовнішньої розвідки України). Від імені територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право керівники територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки.

За правилами ч. 1 ст.287 КУпАП постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржено особою, щодо якої її винесено.

Стаття 280 КУпАП встановлює обов'язок органу (посадової особи) при розгляді справи про адміністративне правопорушення з'ясувати, чи було вчинено адміністративне правопорушення та чи винна дана особа в його вчиненні.

Відповідно до ч. 2 ст. 33 КУпАП при накладенні стягнення враховуються характер вчиненого правопорушення, особа порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність.

Відповідно до ст. 251 КУпАП доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновком експерта, речовими доказами, показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото - і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху, протоколом про вилучення речей і документів, а також іншими документами.

Отже, притягнення особи до адміністративної відповідальності можливе лише за наявності події адміністративного правопорушення та вини особи у його вчиненні, яка підтверджена належними доказами.

Підставою для притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП стало те, що по виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1 17.10.2024 не прибув, чим порушив вимоги ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період.

Вказана постанова винесена у відсутність особи, яка притягається до адміністративної відповідальності.

При цьому, повідомлення про розгляд справи про адміністративне правопорушення 17.01.2025, ОСОБА_1 отримав 23.01.2025, а оскаржувану постанову від 17.01.2025 - 18.02.2025.

Як вбачається з матеріалів справи, притягнення ОСОБА_1 до відповідальності за оскаржуваною постановою від 17.01.2025 відбувалося, у зв'язку з неявкою його до ІНФОРМАЦІЯ_1 17.10.2024.

З даного приводу суд зауважує, що копія повістки про виклик позивача до ІНФОРМАЦІЯ_1 на 17.10.2024 у матеріалах справи відсутня.

Суд також звертає увагу на те, що матеріали справи не містять доказів того, що повістка про необхідність ОСОБА_1 прибути 17.10.2024 до ІНФОРМАЦІЯ_1 направлялася йому поштою чи вручалася в інший спосіб, визначений законодавцем.

При цьому, відповідач своїм правом на подання відзиву не скористався, та доказів в спростування тверджень позивача, в тому числі і доказів на підтвердження виклику позивача до ІНФОРМАЦІЯ_1 на 17.10.2024, до суду не подав.

Таким чином, суд у сукупності встановленого та викладеного вважає, що у даному випадку відсутня вина ОСОБА_1 у вчиненні правопорушення, за яке його було притягнуто до адміністративної відповідальності відповідно до оскаржуваної постанови, у зв'язку з чим відсутній склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП.

Згідно з приписами ч. 2 ст. 77 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Зазначений обов'язок відповідач не виконав, оскільки ним не доведено правомірності своїх дій, які полягають у притягненні позивача до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП.

Згідно із приписами ст. 286 КАС України за наслідками розгляду справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності місцевий загальний суд як адміністративний має право: 1) залишити рішення суб'єкта владних повноважень без змін, а позовну заяву без задоволення; 2) скасувати рішення суб'єкта владних повноважень і надіслати справу на новий розгляд до компетентного органу (посадової особи); 3) скасувати рішення суб'єкта владних повноважень і закрити справу про адміністративне правопорушення; 4) змінити захід стягнення в межах, передбачених нормативним актом про відповідальність за адміністративне правопорушення, з тим, однак, щоб стягнення не було посилено.

Згідно з ст. 293 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді скарги на постанову по справі про адміністративне правопорушення перевіряє законність і обґрунтованість винесеної постанови і приймає серед іншого рішення про скасування постанови і закриття справи.

Враховуючи викладене, суд приходять до висновку, що посадовою особою ІНФОРМАЦІЯ_1 при розгляді справи про адміністративне правопорушення, передбачене ч. 3 ст. 210-1 КУпАП не встановлено належними, допустимими та достатніми доказами наявності в діях позивача складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, а тому оскаржувана постанова підлягає скасуванню із закриттям провадження у справі.

Європейський суд з прав людини вказав, що пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди давати обґрунтування своїх рішень, але це не може сприйматись як вимога надавати детальну відповідь на кожен аргумент. Межі цього обов'язку можуть бути різними в залежності від характеру рішення. Крім того, необхідно брати до уваги, між іншим, різноманітність аргументів, які сторона може представити в суд, та відмінності, які існують у державах-учасниках, з огляду на положення законодавства, традиції, юридичні висновки, викладення та формулювання рішень. Таким чином, питання, чи виконав суд свій обов'язок щодо подання обґрунтування, що впливає зі статті 6 Конвенції, може бути визначено тільки у світлі конкретних обставин справи (Проніна проти України, № 63566/00, § 23, ЄСПЛ, від 18 липня 2006 року). Оскаржені судові рішення відповідають критерію обґрунтованості судового рішення.

Враховуючи наведене та керуючись ст.ст. 2, 5, 6-11, 13-15, 72-79, 90, 241-246, 255, 268-271, 286 Кодексу адміністративного судочинства України, суд -

У Х В А Л И В :

Позов ОСОБА_1 (РНОКПП: НОМЕР_1 . АДРЕСА_1) до ІНФОРМАЦІЯ_1 (код ЄДРПОУ: НОМЕР_2 , АДРЕСА_2) про скасування постанови за справою про адміністративне правопорушення - задовольнити.

Постанову за справою про адміністративне правопорушення за ч.3 ст. 210-1 КУпАП про адміністративне правопорушення № Б/1350 від 17.01.2025, винесену начальником ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2 , відносно ОСОБА_1 - скасувати.

Провадження у справі про адміністративне правопорушення щодо притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 210-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення - закрити за відсутністю у діях особи події та складу адміністративного правопорушення.

Рішення набирає законної сили в строк і порядку, передбачені статтею 255 Кодексу адміністративного судочинства України. Рішення суду може бути оскаржено за правилами, встановленими статтею 286 Кодексу адміністративного судочинства України.

Суддя:

Категорія справи № 755/2837/25: **Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, національної безпеки та оборони України, зокрема щодо; військового обліку, мобілізаційної підготовки та мобілізації.**

Надіслано судом: **08.04.2025**. Зареєстровано: **09.04.2025**. Забезпечено надання загального доступу: **10.04.2025**.

Номер судового провадження: **2-а/755/71/25**

Справа №:755/2837/25

Провадження №: 2-а/755/71/25

Р І Ш Е Н Н Я

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

"08" квітня 2025 р. Дніпровський районний суд м. Києва у складі: головуєчого судді - *Катющенко В.П.*, розглянувши за правилами спрощеного провадження, без виклику сторін, адміністративну справу за позовом ОСОБА_1 до ІНФОРМАЦІЯ_1 про визнання протиправною та скасування постанови про адміністративне правопорушення, -

В С Т А Н О В И В:

Позивач, ОСОБА_1, звернувся до Дніпровського районного суду м. Києва з позовом, в якому просить суд: скасувати постанову начальника ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2 № Б/890 за справою про адміністративне правопорушення за частиною 3 статті 210-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення від 16.01.2025 про притягнення до адміністративної відповідальності ОСОБА_1 та закрити справу про адміністративне правопорушення.

Свої позовні вимоги позивач обґрунтовує тим, що 06.02.2025 поштою він отримав постанову № Б/890 за справою про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП від 16.01.2025, що винесена начальником ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2. Цією постановою на нього накладений штраф у розмірі 17 000 грн за вчинення адміністративного правопорушення, що передбачене ч. 3 ст. 210-1 КУпАП. Згаданою постановою встановлено: «Громадянин ОСОБА_1, будучи належним чином повідомленим про дату, час і місце виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1 не з'явився 16.10.2024 за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, чим порушив вимоги ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період. Вина особи, що притягується до адміністративної відповідальності підтверджується матеріалами адміністративної справи: інформацією з Єдиного державного реєстру призовників, військовозобов'язаних та резервістів, повісткою за № 390864, довідкою за Ф.20 «про причини повернення» відправлення адресату. Особа, що притягується до адміністративної відповідальності на розгляд справи про адміністративне правопорушення не з'явилась, про день, місце та час розгляду повідомлялась належним чином.»

Згідно приписів статті 268 КУпАП особа, яка притягується до адміністративної відповідальності має право: знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання; при розгляді справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, якщо не володіє мовою, якою ведеться провадження; оскаржити постанову по справі. Справа про адміністративне правопорушення розглядається в присутності особи, яка притягується до адміністративної відповідальності. Під час відсутності цієї особи справу може бути розглянуто лише у випадках, коли

є дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи.

Всупереч положенням КУпАП, повістка про виклик для розгляду справи про адміністративне правопорушення йому не вручалася, відповідач не сповістив його про місце і час розгляду справи і розглянув щодо нього справу про адміністративне правопорушення за його відсутності. Він не знав і не міг знати про те, що відповідач має намір розглядати щодо нього справу про адміністративне правопорушення.

Лише 21.01.2025 він отримав сповіщення (вих. № 13/261/319 від 06.01.2025) від ІНФОРМАЦІЯ_1 , яким його повідомлялось про те, що 16.01.2025 щодо нього буде розглядатися справа про адміністративне правопорушення. Не за три дні, як того вимагає закон, а вже на п'ятий день після того, як справа про адміністративне правопорушення щодо мене була розглянута.

Також, накладаючи грошове стягнення у вигляді 17 000 грн, відповідач порушив приписи статті 27, частини 3 статті 210-1 КУпАП, оскільки розмір штрафу, що накладається на особу яка притягається до адміністративної відповідальності може бути визначний виключно у вигляді певної кількості неоподатковуваних мінімумів доходів громадян у встановлених межах, отже, діяв протиправно

Також, накладаючи на штраф, відповідач не враховував характер вчиненого правопорушення, його особу, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність. Відповідач і не міг врахувати ці обставини, оскільки, як зазначено вище, позбавив його можливості прийняти участь в розгляді справи і надати відповідні докази та пояснення.

Оскаржувана постанова не містить відомостей про те, за яких конкретно обставин ним, на думку відповідача, мною було вчинене адміністративне правопорушення. Зазначаючи те, що він ніби не з'явився 16.10.2024 за викликом, відповідач не зазначив посилань на докази, що свідчать про його неявку у зазначений день. Це свідчить про те, що оскаржувана постанова ухвалена за відсутності у його діях складу адміністративного правопорушення, отже, ухвалена незаконно.

Він не визнаю обвинувачення у вчиненні зазначеного правопорушення. Відповідач не викликав його у встановленому порядку для явки на 16.10.2024.

Також вважає, що адміністративне стягнення накладене на нього поза межами строків притягнення до адміністративної відповідальності.

Згідно частини 1 статті 33 КУпАП стягнення за адміністративне правопорушення накладається у межах, установлених цим Кодексом та іншими законами України.

Згідно частини 7 статті 38 КУпАП адміністративне стягнення за вчинення в особливий період правопорушень, передбачених статтями 210, 210-1 цього Кодексу, може бути накладено протягом трьох місяців з дня його виявлення, але не пізніше одного року з дня його вчинення.

Відповідач ставить йому у провину вчинення адміністративного правопорушення 16.10.2024. Якщо, на думку відповідача, він був належним чином оповіщений про необхідність прибуття до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, але не прибув у потрібну дату, тоді факт вчинення такого правопорушення був би виявлений 17.10.2024. При цьому, сам відповідач не зазначив в оскаржуваній постанові дату виявлення правопорушення і не послався на конкретні докази, що підтверджували би цей факт. Отже, встановлений ч. 7 ст. 38 КУпАП тримісячний строк притягнення його до адміністративної відповідальності, що дорівнює 90 календарним дням, сплив 14.01.2025. Відповідач не врахував цього, наклавши на нього адміністративне стягнення поза межами строку притягнення до адміністративної відповідальності, порушивши приписи частини 7 статті 38 КУпАП, отже, діяв протиправно.

Ухвалою Дніпровського районного суду м. Києва від 20.02.2025 було відкрито провадження у цій справі, яку призначено до розгляду у спрощеному позовному провадженні без виклику сторін та призначено судові засідання, відповідачу роз'яснено процесуальне право подати відзив на позовну заяву у строк не пізніше дати розгляду справи.

Копію ухвали суду від 20.02.2025 учасники справи отримали 20.02.2025.

Відповідач не скористався своїм правом на подання відзиву на позовну заяву.

Таким чином, суд дослідивши матеріали справи, оцінивши наявні у справі докази в їх сукупності, доходить наступного.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 5 КАС України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом: визнання протиправним та скасування індивідуального акта чи окремих його положень.

Згідно із п. 1 ч. 1 ст. 19 КАС України юрисдикція адміністративних судів поширюється на справи у публічно-правових спорах, зокрема: спорах фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів), дій чи бездіяльності, крім випадків, коли для розгляду таких спорів законом встановлено інший порядок судового провадження.

За нормою п. 1 ч. 1 ст. 20 КАС України місцевим загальним судам як адміністративним судам підсудні: адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності.

За приписами статті 242 КАС України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи. Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом.

Як убачається з матеріалів справи, 16.01.2025 начальником ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2 винесена постанова № Б/890 за справою про адміністративне правопорушення за ч.3 ст. 210-1 КУпАП про адміністративне правопорушення відносно ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , задеклароване/ зареєстроване місце проживання перебування): АДРЕСА_1 , місце роботи і посада: РНОКПП НОМЕР_1 .

Вказаною постановою встановлено, що гр. ОСОБА_1 , будучи належним чином повідомленим про дату, час і місце виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1 , не з'явився 16.10.2024 за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, чим порушив вимоги ст.22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період. Вина особи, що притягується до адміністративної відповідальності підтверджується матеріалами адміністративної справи: інформацією з Єдиного державного реєстру призовників, військовозобов'язаних та резервістів, повісткою за №390864, довідкою за Ф.20 «про причини повернення» відправлення адресату. Особа, що притягується до адміністративної відповідальності на розгляд справи про адміністративне правопорушення не з'явилась, про день, місце та час розгляду повідомлялась належним чином.

Громадянин ОСОБА_1 скоїв адміністративне правопорушення, що передбачене ч.3 ст. 210-1 КУпАП.

Накладено на громадянина ОСОБА_1 штраф у сумі 17 000 грн.

Частиною другою статті 77 КАС України передбачено, що в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. Суб'єкт владних повноважень повинен подати суду всі наявні у нього документи та матеріали, які можуть бути використані як докази у справі.

У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх

можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Згідно з частиною другою статті 73 КАС України предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Згідно з частиною другою статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 9 Кодексу України про адміністративні правопорушення визначено, що адміністративним правопорушенням (проступком) визнається протиправна, винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність.

За змістом статті 245 КУпАП завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Відповідно до ст. 283 КУпАП, розглянувши справу про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить постанову по справі.

Відповідно до ст. 280 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, чи заподіяно майнову шкоду, чи є підстави для передачі матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації, трудового колективу, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Відповідно до положень КУпАП вищевказані обставини встановлюються на підставі доказів.

Отже, притягнення особи до адміністративної відповідальності можливе лише за наявності події адміністративного правопорушення та вини особи у його вчиненні, яка підтверджена належними доказами.

Стаття 210-1 КУпАП передбачає адміністративну відповідальність за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Так, приписами ч. 3 ст. 210-1 КУпАП передбачено адміністративну відповідальність за вчинення дій, передбачених частиною першою цієї статті, в особливий період.

Приміткою до ст. 210 КУпАП вказано, що положення статей 210, 210-1 цього Кодексу не застосовуються у разі можливості отримання держателем Єдиного державного реєстру призовників, військовозобов'язаних та резервістів персональних даних призовника, військовозобов'язаного, резервіста шляхом електронної інформаційної взаємодії з іншими інформаційно-комунікаційними системами, реєстрами (у тому числі публічними), базами (банками) даних, держателями (розпорядниками, адміністраторами) яких є державні органи.

Вказана норма є бланкетною, при її застосуванні необхідно використовувати законодавчі акти, які визначають правила військового обліку та запровадження в Україні особливого періоду.

За змістом ст. 1 Закону України «Про оборону України», особливий період - період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

Особливий період в Україні розпочався з 17.03.2014, коли було оприлюднено Указ Президента України від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію».

Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 року строком на 30 діб, який в подальшому неодноразово продовжувався та діє до теперішнього часу.

Згідно з Указом Президента України № 65/2022 «Про загальну мобілізацію» від 24.02.2022 року у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України та з метою забезпечення оборони держави, підтримання бойової та мобілізаційної готовності Збройних Сил України та інших військових формувань оголошено проведення загальної мобілізації, яка триває по цей час.

Статтею 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» визначено обов'язки громадян щодо мобілізаційної підготовки та мобілізації.

Так, згідно абз. 1 ч. 1 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» громадяни зобов'язані з'являтися за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки у строк та місце, зазначені в повістці (військовозобов'язані, резервісти Служби безпеки України - за викликом Центрального управління або регіонального органу Служби безпеки України, військовозобов'язані, резервісти розвідувальних органів України - за викликом відповідного підрозділу розвідувальних органів України), для взяття на військовий облік військовозобов'язаних чи резервістів, визначення їх призначення на особливий період, направлення для проходження медичного огляду.

Відповідно до ч. 3 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» у разі отримання повістки про виклик до територіального центру комплектування та соціальної підтримки громадянин зобов'язаний з'явитися у зазначені у ній місце та строк. У разі неприбуття громадянин зобов'язаний у найкоротший строк, але не пізніше трьох діб від визначених у повістці дати і часу прибуття до територіального центру комплектування та соціальної підтримки, повідомити про причини неявки шляхом безпосереднього звернення до зазначеного у повістці територіального центру комплектування та соціальної підтримки або в будь-який інший спосіб з подальшим його прибуттям у строк, що не перевищує сім календарних днів.

Аналіз наведених норм права дає можливість дійти висновку, що склад адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 210-1 КУпАП, складає неявка військовозобов'язаного за викликом без поважних причин до територіального центру комплектування та соціальної підтримки у строк та місце, зазначені в повістці.

Відповідно до ст. 235 КУпАП територіальні центри комплектування та соціальної підтримки розглядають справи про такі адміністративні правопорушення: про порушення призовниками, військовозобов'язаними, резервістами правил військового обліку, про порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію, про зіпсуття військово-облікових документів чи втрату їх з необережності (статті 210, 210-1, 211 (крім правопорушень, вчинених військовозобов'язаними чи резервістами, які перебувають у запасі Служби безпеки України або Служби зовнішньої розвідки України). Від імені територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право керівники територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки.

За правилами ч. 1 ст. 287 КУпАП постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржено особою, щодо якої її винесено.

Стаття 280 КУпАП встановлює обов'язок органу (посадової особи) при розгляді справи про адміністративне правопорушення з'ясувати, чи було вчинено адміністративне правопорушення та чи винна дана особа в його вчиненні.

Відповідно до ч. 2 ст. 33 КУпАП при накладенні стягнення враховуються характер вчиненого правопорушення, особа порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність.

Відповідно до ст. 251 КУпАП доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновком експерта, речовими доказами, показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото - і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху, протоколом про вилучення речей і документів, а також іншими документами.

Отже, притягнення особи до адміністративної відповідальності можливе лише за наявності події адміністративного правопорушення та вини особи у його вчиненні, яка підтверджена належними доказами.

Підставою для притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП стало те, що по виклику до ІНФОРМАЦІЯ_1 16.10.2024 не прибув, чим порушив вимоги ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в особливий період.

Вказана постанова винесена у відсутність особи, яка притягається до адміністративної відповідальності.

При цьому, повідомлення про розгляд справи про адміністративне правопорушення 16.01.2025, ОСОБА_1 отримав 21.01.2025, а оскаржувану постанову від 16.01.2025 - 06.02.2025.

Як вбачається з матеріалів справи, притягнення ОСОБА_1 до відповідальності за оскаржуваною постановою від 16.01.2025 відбувалося, у зв'язку з неявкою його до ІНФОРМАЦІЯ_1 16.10.2024.

З даного приводу суд зауважує, що копія повістки про виклик позивача до ІНФОРМАЦІЯ_1 на 16.10.2024 у матеріалах справи відсутня.

Суд також звертає увагу на те, що матеріали справи не містять доказів того, що повістка про необхідність ОСОБА_1 прибути 16.10.2024 до ІНФОРМАЦІЯ_1 направлялася йому поштою чи вручалася в інший спосіб, визначений законодавцем.

При цьому, відповідач своїм правом на подання відзиву не скористався, та доказів в спростування тверджень позивача, в тому числі і доказів на підтвердження виклику позивача до ІНФОРМАЦІЯ_1 на 16.10.2024, до суду не подав.

Таким чином, суд у сукупності встановленого та викладеного вважає, що у даному випадку відсутня вина ОСОБА_1 у вчиненні правопорушення, за яке його було притягнуто до адміністративної відповідальності відповідно до оскаржуваної постанови, у зв'язку з чим відсутній склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП.

Згідно з приписами ч. 2 ст. 77 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Зазначений обов'язок відповідач не виконав, оскільки ним не доведено правомірності своїх дій, які полягають у притягненні позивача до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП.

Згідно із приписами ст. 286 КАС України за наслідками розгляду справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної

відповідальності місцевий загальний суд як адміністративний має право: 1) залишити рішення суб'єкта владних повноважень без змін, а позовну заяву без задоволення; 2) скасувати рішення суб'єкта владних повноважень і надіслати справу на новий розгляд до компетентного органу (посадової особи); 3) скасувати рішення суб'єкта владних повноважень і закрити справу про адміністративне правопорушення; 4) змінити захід стягнення в межах, передбачених нормативним актом про відповідальність за адміністративне правопорушення, з тим, однак, щоб стягнення не було посилено.

Згідно з ст. 293 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді скарги на постанову по справі про адміністративне правопорушення перевіряє законність і обґрунтованість винесеної постанови і приймає серед іншого рішення про скасування постанови і закриття справи.

Враховуючи викладене, суд приходить до висновку, що посадовою особою ІНФОРМАЦІЯ_1 при розгляді справи про адміністративне правопорушення, передбачене ч. 3 ст. 210-1 КУпАП не встановлено належними, допустимими та достатніми доказами наявності в діях позивача складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, а тому оскаржувана постанова підлягає скасуванню із закриттям провадження у справі.

Європейський суд з прав людини вказав, що пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди давати обґрунтування своїх рішень, але це не може сприйматись як вимога надавати детальну відповідь на кожен аргумент. Межі цього обов'язку можуть бути різними в залежності від характеру рішення. Крім того, необхідно брати до уваги, між іншим, різноманітність аргументів, які сторона може представити в суд, та відмінності, які існують у державах-учасниках, з огляду на положення законодавства, традиції, юридичні висновки, викладення та формулювання рішень. Таким чином, питання, чи виконав суд свій обов'язок щодо подання обґрунтування, що впливає зі статті 6 Конвенції, може бути визначено тільки у світлі конкретних обставин справи (Проніна проти України, № 63566/00, § 23, ЄСПЛ, від 18 липня 2006 року). Оскаржені судові рішення відповідають критерію обґрунтованості судового рішення.

Враховуючи наведене та керуючись ст.ст. 2, 5, 6-11, 13-15, 72-79, 90, 241-246, 255, 268-271, 286 Кодексу адміністративного судочинства України, суд -

У Х В А Л И В :

Позов ОСОБА_1 (РНОКПП: НОМЕР_1 , АДРЕСА_1) до ІНФОРМАЦІЯ_1 (код ЄДРПОУ: НОМЕР_2 , АДРЕСА_2) про визнання протиправною та скасування постанови про адміністративне правопорушення - задовольнити.

Постанову за справою про адміністративне правопорушення за ч.3 ст. 210-1 КУпАП про адміністративне правопорушення № Б/890 від 16.01.2025, винесену начальником ІНФОРМАЦІЯ_1 ОСОБА_2 , відносно ОСОБА_1 - скасувати.

Провадження у справі про адміністративне правопорушення щодо притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 210-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення - закрити за відсутністю у діях особи події та складу адміністративного правопорушення.

Рішення набирає законної сили в строк і порядку, передбачені статтею 255 Кодексу адміністративного судочинства України. Рішення суду може бути оскаржено за правилами, встановленими статтею 286 Кодексу адміністративного судочинства України.

Суддя:

Категорія справи № 755/3426/25: **Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, національної безпеки та оборони України, зокрема щодо; військового обліку, мобілізаційної підготовки та мобілізації.**

Надіслано судом: 18.03.2025. Зареєстровано: 19.03.2025. Забезпечено надання загального доступу: 20.03.2025.

Номер судового провадження: 2-а/755/98/25

Справа № 755/3426/25

Провадження №: 2-а/755/98/25

У Х В А Л А

про відкриття провадження у справі

"10" березня 2025 р. суддя Дніпровського районного суду міста Києва Гаврилова О.В., вивчивши матеріали позовної заяви ОСОБА_1 (місце проживання: АДРЕСА_1) до ІНФОРМАЦІЯ_1 (місцезнаходження: АДРЕСА_2) про визнання протиправною та скасування постанови по справі про адміністративне правопорушення, -

В С Т А Н О В И В:

До Дніпровського районного суду міста Києва звернувся ОСОБА_1 через представника - адвоката Поліщук Тетяну Олександрівну з позовною заявою до ІНФОРМАЦІЯ_1 про визнання протиправною та скасування постанови по справі про адміністративне правопорушення.

Відповідно до заявлених позовних вимог, позивач просить суд: визнати протиправною та скасувати постанову № Б/476 від 13 січня 2025 року по справі про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, винесену ІНФОРМАЦІЯ_2 та закрити справу про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП щодо ОСОБА_1 .

Вказана позовна заява та додані до неї документи подані в електронному вигляді через систему «Електронний суд».

04 березня 2025 року зазначену позову заяву було передано в провадження судді Гаврилової О.В. на підставі протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 28 лютого 2025 року.

Ухвалою Дніпровського районного суду м. Києва від 06 березня 2025 року позовну заяву залишено без руху та запропоновано позивачу в десятиденний строк з дня отримання копії ухвали подати до суду заяву про поновлення пропущеного строку звернення до адміністративного суду, до якої долучити докази на підтвердження поважності причин пропуску такого строку.

06 березня 2025 року представник позивач подав до суду через систему «Електронний суд» заяву поновлення пропущеного строку звернення до адміністративного суду з додатками на її обґрунтування.

Відповідно до ч. 2 ст. 286 КАС України, позовну заяву щодо оскарження рішень суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності може бути подано протягом десяти днів з дня ухвалення відповідного рішення (постанови), а щодо рішень (постанов) по справі про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, у тому

числі зафіксовані в автоматичному режимі, - протягом десяти днів з дня вручення такого рішення (постанови).

Частиною 1 ст. 120 КАС України визначено, що перебіг процесуального строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

Суд за заявою учасника справи поновлює пропущений процесуальний строк, встановлений законом, якщо визнає причини його пропуску поважними, крім випадків, коли цим Кодексом встановлено неможливість такого поновлення. (ч. 1 ст. 121 КАС України).

Згідно ч. 6 ст. 121 КАС України про поновлення або продовження процесуального строку, відмову у поновленні або продовженні процесуального строку суд постановляє ухвалу, яка не пізніше наступного дня з дня її постановлення надсилається особі, яка звернулася із відповідною заявою.

Зі змісту заяви про поновлення строку для звернення до суду та додатків до неї вбачається, що позивач отримав оскаржувану постанову засобами поштового зв'язку 20 лютого 2025 року.

З цим позовом до суду позивач звернувся 26 лютого 2025 року.

Вивчивши обґрунтування поданої заяви та долучені до позову докази, беручи до уваги положення ст. 55 Конституції України та практику Європейського суду з прав людини, суд убачає підстави для визнання причин пропуску пропущеного процесуального строку поважними, та вважає за можливе поновити позивачу пропущений строк для звернення до суду з адміністративним позовом.

Вивчивши матеріали адміністративного позову, вважаю, що: позивач має адміністративну процесуальну дієздатність; позовна заява відповідає вимогам, встановленим статтями 160, 161, 172 КАС України; позовну заяву належить розглядати за правилами адміністративного судочинства; позовну заяву подано з дотриманням правил підсудності; немає інших підстав для залишення позовної заяви без руху, повернення позовної заяви або відмови у відкритті провадження в адміністративній справі, встановлених КАС України.

За положеннями ч. 1 ст. 12 КАС України, адміністративне судочинство здійснюється за правилами, передбаченими цим Кодексом, у порядку позовного провадження (загального або спрощеного).

За таких обставин, вважаю що дана справа підлягає розгляду в порядку спрощеного позовного провадження без виклику сторін.

Особливості повідомлення учасників справи про дату, час та місце розгляду справи, а також особливості подання заяв по суті справи визначені ст. ст. 268, 269 КАС України.

До позовної заяви долучено клопотання про витребування доказів - а саме витребування у відповідача належно завірену копію особової справи позивача та матеріали, які стали підставою для притягнення його до адміністративної відповідальності, - для об'єктивного всебічного розгляду справи.

Згідно положень частин 1 та 2 ст. 80 КАС України учасник справи, у разі неможливості самостійно надати докази, вправі подати клопотання про витребування доказів судом. Таке клопотання повинно бути подане в строк, зазначений в частинах другій та третій статті 79 цього Кодексу. Якщо таке клопотання заявлено з пропуском встановленого строку, суд залишає його без задоволення, крім випадку, коли особа, яка його подає, обґрунтує неможливість його подання у встановлений строк з причин, що не залежали від неї. У клопотанні про витребування доказів повинно бути зазначено: 1) який доказ витребується; 2) обставини, які може підтвердити цей доказ, або аргументи, які він може спростувати; 3) підстави, з яких впливає, що цей доказ має відповідна особа; 4) заходи, яких особа, що подає клопотання, вжила для отримання цього доказу самостійно, докази вжиття таких заходів, та (або) причини неможливості самостійного отримання цього доказу.

Про витребування доказів за власною ініціативою або за клопотанням учасника справи, або про відмову у витребуванні доказів суд постановляє ухвалу. (ч. 3 ст. 80 КАС України)

Вивчивши клопотання про витребування доказів, суд приходить до висновку, що воно не підлягає задоволенню, оскільки в клопотання не зазначені обставини, які можуть підтвердити докази, про витребування яких просить позивач, або аргументи, які вони можуть спростувати, не вказані заходи, яких вжив позивач для отримання цих доказів самостійно, не долучені докази вжиття таких заходів, та не вказані причини неможливості самостійного отримання цих доказів, отже відсутні підстави вважати, що у позивача є перешкоди в самостійному отриманні у відповідача доказів (їх копій), про витребування яких заявлено клопотання.

Керуючись статтями 12, 80, 120, 121, 160, 161, 171, 268-269, 286 КАС України, суддя,-

п о с т а н о в и в:

Поновити позивачу ОСОБА_1 пропущений строк для звернення з позовом до суду.

Відкрити провадження в адміністративній справі за позовом ОСОБА_1 до ІНФОРМАЦІЯ_1 про визнання протиправною та скасування постанови про накладення адміністративного стягнення.

Розгляд справи здійснювати у **спрощеному позовному провадженні без виклику сторін**.

Призначити судові засідання в приміщенні Дніпровського районного суду міста Києва (м.Київ, вул. Пластова, буд.3 каб.43) **на 14 квітня 2025 року на 16 годину 30 хвилин**.

З урахуванням положень ст. 286 КАС України, роз'яснити відповідачу його право на подання відзиву, який має відповідати положенням ст. 162 КАС України, до початку судового засідання.

В задоволенні клопотання позивача про витребування доказів - відмовити.

Копію ухвали надіслати сторонам.

Роз'яснити, що ознайомитися з матеріалами справи можливо особисто в приміщенні суду або через систему «Електронний суд» (для відображення справи в особистому електронному кабінеті необхідно через особистий електронний кабінет у підсистемі «Електронний суд» подати заяву про внесення даних РНОКПП або ЄДРПОУ до додаткових відомостей про учасника справи, в якій буде зазначений РНОКПП або ЄДРПОУ відповідного учасника).

Інформацію по справі можна отримати на офіційному веб-порталі судової влади України в мережі Інтернет за веб-адресою сторінки <http://dn.ki.court.gov.ua>.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Заперечення на ухвали, що не підлягають оскарженню окремо від рішення суду, включаються до апеляційної скарги на рішення суду. У разі подання апеляційної скарги на ухвалу, що не підлягає оскарженню окремо від рішення суду, суд апеляційної інстанції повертає її заявнику, про що постановляє ухвалу, яка не підлягає оскарженню (ч. 3 ст. 293 КАС України).

Суддя